

Isabel Sánchez i l'Opus Dei: “aprofundir en el carisma, rectificar i somiar amb una sembra de pau i bé”

El camí cap al Centenari ha obert un procés de reflexió, iniciat amb les Assemblees Regionals que han conclòs arreu del món. En aquesta conversa amb Isabel Sánchez, secretària de l'Assessoria Central, es comparteixen alguns dels temes tractats.

13/02/2025

En aquest nou aniversari del 14 de febrer, després de les Assemblees Regionals i abans del Congrés general, conversem amb Isabel Sánchez, secretària de l'Assessoria Central, organisme que assessora al Prelat en la seva feina.

Índex

1. Desafiaments al creixement i al desenvolupament de l'Opus Dei.
2. Discerniment entre allò que és nuclear i allò accessori.
3. Error en els processos de discerniment.
4. La vida als centres.
Aprenentatges i canvis.
5. Escolta a tots els membres.
6. Govern i comunicació.
7. El pla de vida

8. Formació i direcció de les dones. Temors i aprenentatges.
 9. Salut mental: un desafiament global, present també a l'Opus Dei.
 10. Relació de les famílies dels membres i la institució.
 11. Creus que l'estil de vida de l'Opus Dei és exigent?
 12. Mortificació corporal
 13. Llibertat personal
 14. Acompanyament en la sortida.
 15. Origen i eficàcia de les oficines de sanació i resolució.
 16. Un tema per aprendre.
-

Quins són els grans desafiaments del nostre món que afecten al creixement i al desenvolupament de l'Opus Dei?

Em sembla just i humà mirar el món –el nostre món– i més en aquest any

jubilar, des d'una perspectiva d'esperança: el valor que es dóna a la llibertat individual i social, la possibilitat d'accés de grans sectors de la població a l'educació, el desenvolupament humà i social obtingut, la globalització de la comunicació, estan afavorint de fet, la difusió del missatge cristià i de la figura de Jesús. En moltes persones sorgeix l'anhel de Déu: augmenten els cristians en àmplies zones d'Àfrica, Amèrica Llatina i Àsia; assistim a una eclosió d'intel·lectuals que es converteixen als Estats Units; augmenten els baptismes d'adults a la vella Europa i són nombroses les persones que, per diferents camins, aprenen a trobar Déu en la seva vida diària. Allà on creix l'Església, està creixent també l'Opus Dei.

Però també hi ha ombres que enfosqueixen el quadre. A l'occident secularitzat, la pèrdua del sentit de transcendència dificulta que

s'entenguin estils de vida que posen Déu al centre. A la nostra cultura hedonista i individualista li resulta difícil conciliar conceptes com amor-esforç, llibertat-responsabilitat, espontaneïtat-hàbits bons, vincles-seguretat.

Tres paraules em sembla que resumeixen els desafiaments que s'esmenten: compromís, comunicació i confiança.

Compromís, la meravellosa capacitat de la llibertat humana de teixir amor a base de promeses, s'ha tornat una paraula impronunciable en totes les facetes de la vida. Percebem més llibertat en la ràpida possibilitat de trencar, que en l'esforçada paciència de construir.

Per altra banda, la hiperinflació de la informació, la manca d'escrúpols per estendre *fake news* i la superficialitat amb què acceptem desinformacions sense comprovar o contrastar les

fonts, genera un espai de confusió que no ens aclareix les idees i condueix a la polarització en les posicions.

I confiança, perquè l'autoritat es percep com ànsia de poder, es col·loca sota sospita i, per tant, genera desconfiança.

[Tornar a l'índex](#)

En el camí al Centenari, i amb l'exercici de les Assemblees Regionals, diries que l'Opus Dei ha iniciat un procés de discerniment entre allò que és nuclear i allò accessori?

Les Assemblees Regionals són un camí pensat per sant Josepmaria des dels inicis de l'Opus Dei. L'actitud i la consulta del fundador a persones que s'anaven sumant a l'Obra van existir des de l'inici, però de manera estructurada i formal, arribaren per primer cop l'any 1943. Des

d'aleshores, s'han anat celebrant regularment als països on aquesta institució hi és present.

En aquest sentit, les que han tingut lloc el 2024, de cara al proper congrés general i en camí cap al Centenari del naixement de l'Obra, no han iniciat un procés, sinó que han continuat una conversa oberta on dècada a dècada –sempre a la llum del carisma rebut de Déu com a do per a l'Església– s'han anat revisant, potenciant, reinventant i no poques vegades descartant, fórmules, línies d'acció, enfocos en la formació o pràctiques d'evangelització que, amb el pas del temps o per les transformacions socials i culturals, es veien ja obsoletes o inadequades.

El que és rellevant d'aquestes darreres Assemblees Regionals, respecte de les anteriors, ha estat l'alta participació gràcies a les possibilitats que ofereix la tecnologia

i a un disseny orientat a la conversa, l'escolta de persones que no són de l'Opus Dei i l'entusiasme general per descobrir nous àmbits i iniciatives amb les quals sortir al pas de les necessitats del nostre món. També ha donat alegria celebrar-les en el marc del camí de sinodalitat a l'Església. La Secretaria del Sínode ens animà a viure les assemblees regionals de la prelatura com un moment especial d'escolta. Aquest procés fou simultani al que feren molts membres de l'Opus Dei a les seves respectives diòcesis, participant activament en les activitats que, en el marc del sínode, es proposaren.

[Tornar a l'índex](#)

De cara a la celebració d'un nou aniversari de l'inici de l'Opus Dei entre les dones, i en aquest marc de camí al centenari, volíem preguntar-te per alguns temes més

complexos, pels quals l'Obra ha estat qüestionada.

Hi ha reconeixement d'errors en els processos de discerniment?

L'Església –i dins d'ella l'Opus Dei– porta segles seguint el ressò d'unes paraules de Jesús: "Vine i segueix-me". Qualsevol anunci de l'Evangelí, qualsevol intent de mostrar i proposar un camí de vida cristiana no té més finalitat que compartir la possibilitat d'una trobada personal amb Jesucrist, que és qui convida amorosament i qui dóna les forces per respondre a la seva crida.

El to de Jesús és clar (invitació amorosa), però en fer-li ressò, es poden cometre errors i de fet s'han comès. Per l'entusiasme de compartir el que per un és un bé, es poden haver accelerat els temps o no generat una escolta atenta i respectuosa. Pel testimoni d'algunes persones sabem que lamentablement

això ha passat en alguns casos i això, a més de dur-nos a reconèixer-ho i a demanar perdó personalment, ens ha ajudat a estar més atents a la manera de fer i a ser més curosos.

En una recent entrevista, Lídia Via, responsable de programes per la formació dels joves a Espanya, ha explicat amb detall com és aquest procés de millora que de fa anys s'ha anat implantant en aquest camp i com se n'ha fet partícip a les persones properes als apostolats de l'Opus Dei.

La preparació cap al Centenari, que hem volgut fer des de la gratitud pel do rebut, el reconeixement de males experiències i els somnis pel futur, ens han donat ocasió de rectificar d'inmediat el que ja es podia canviar en primera instància. També els testimonis de persones que han patit a l'Obra ens han dut a reconèixer errors i demanar perdó: els que

tenim algun càrrec d'autoritat ho hem fet sovint en l'àmbit familiar i el Prelat ho ha fet en públic en diverses entrevistes. A més, institucionalment, en gairebé tots els comunicats de les oficines d'informació emesos per aclarir alguns fets, s'ha reconegut també —amb dolor— on hi ha hagut negligències, errors de discerniment, faltes de recolzament emocional, etc.

[Tornar a l'índex](#)

Algunes acusacions són sobre l'excesiva normativa de la vida als centres, a partir de criteris recollits en documents d'ús intern i als quals tenien accés només persones que ocupaven càrrecs de govern. Què en diries? Quins aprenentatges i canvis s'han posat en marxa?

Els centres de l'Opus Dei volen ser espais de formació i caritat. Llars a les quals les persones de l'Obra puguin acudir per trobar-se i cuidar-

se, compartir projectes d'evangelització, rebre acompanyament espiritual i contínues propostes d'actualització en la seva formació cristiana.

El centre és de tots i per a tots, però hi viuen persones de l'Obra cèlibes (un 12% del total) que tenen com a missió convertir-lo en un veritable espai familiar cristià. El projecte comú és exigent, perquè busca béns arduos: la santedat de cada persona i una sembra contínua del bé.

Com en tot altre espai de convivència humana, es necessiten unes mínimes normes de convivència, perquè els que viuen en un mateix lloc no es trobin com estranys, perquè puguin tenir temps i condicions assegurades per resar, per descansar i refer-se. Es tracta de normes familiars (un senzill horari compartit, pactes per l'ús de zones comuns, etc) i de tradicions també familiars que et fan sentir

part d'una família amb unes arrels i història compartida. Per aquesta naturalesa familiar, s'han de viure amb flexibilitat i espontaneïtat: quan falta això, per qualsevol motiu, sí pot aparèixer una certa sensació d'angoixa i asfíxia.

En aquest camp, els aprenentatges són comuns als de molts nuclis familiars i als d'altres institucions: han evolucionat en la línia d'estils d'organització i direcció més horitzontals, de comptar amb tots, d'encarar amb afecte i generositat els desafiaments de l'encaix entre generacions, de no actuar amb presses per poder cuidar els altres i de resoldre amb creativitat les tensions que tantes persones al món troben per conciliar el seu treball professional amb la seva vida familiar.

Quan sant Josepmaria començà a ensenyar el camí de l'Obra a aquells

que el seguien, s'adonà que era un camí d'assaig-error, de coses que surten bé i coses que surten malament. Fou bonic que volgués comptar amb tots aquells primers que se sumaren a l'Opus Dei. Els demanava que recollissin les seves experiències per compartir aprenentatges. Quan l'Opus Dei va anar creixent, i hi va haver milers de persones que segeuixen aquest camí, aquest recull d'experiències es transforma en petits protocols sobre bones o males experiències. Aquestes experiències, que eren canviables i dinàmiques, com la vida mateixa, en algun moment, als anys setanta, vuitanta, es van anar convertint en la pràctica en criteris amb més força de la que tenien a l'inici i fins i tot potser no es recollí amb diligència el *feedback* necessari per veure si el que fou bo en una època ho seguia essent. És lògic, ja que es volia seguir estant el més unit al fundador possible, i es pensava que la millor

manera de fer-ho era mantenir totes aquestes petites coses.

En realitat és quelcom comú a moltes altres institucions d'origen carismàtic. Segueix passant el temps,

l'Obra se enfronta a nous contextos, s'enriqueix amb les generacions joves i aprèn de l'experiència. A l'Obra hi han arribat persones de contextos culturals i trajectòries cada cop més diverses i crec que fou lenta la revisió de bones experiències que s'orientava a què les persones visquessin amb llibertat i alegria el seu camí vers Déu, però des de fa anys aquest revisió es va fent.

Aquests documents formatius sempre han estat a disposició de la Santa Seu. Dins de les persones de l'Obra es donaven a conèixer a aquells que tenien funcions de formació. Com que el context actual demana molta transparència i horitzontalitat a l'Obra, com en les

famílies, s'han posat a l'abast de tothom. Ara hi ha pocs documents normatius, com els Estatuts, ara en revisió. Hi ha un llibre que defineix l'esperit i els costums de l'Obra, a disposició dels membres, i també hi ha unes experiències per a la formació en l'àmbit local.

Tornar a l'índex

En quina mesura l'Opus Dei escolta els seus membres, també als que tenen una mirada més crítica i qüestionen alguns temes?

Crec que el treball que estem fent els darrers anys, com a resposta al que passa també a la societat i a les famílies, consisteix en millorar en les respostes que donem, com integrem aquesta escolta i aquestes veus en la presa de decisions. També s'està donant més importància al disseny de processos participatius, previstos ja per sant Josepmaria i s'estan adaptant al moment actual. Com

comentava, la celebració de les assemblees regionals ha suposat una declaració eloqüent del desig d'escoltar i integrar les veus de tothom. A més, hem volgut que el *feedback* del que parlava fos una prioritat en tot aquest procés, i així hem procurat que es treballés en tots els països.

Les persones amb responsabilitat de govern a l'Obra tenim les portes obertes a tothom, i dediquem molt temps a escoltar. A mi m'ajuda molt conversar amb persones que em plantegen qüestions difícils.

[Tornar a l'índex](#)

Com s'estudien els temes en el govern de l'Obra? Com es gestiona la comunicació i gestió dels canvis? Hi ha eines d'auditoria per garantir que s'apliquen a totes les regions?

En certa manera, considero que gran part dels desconcerts o errors dels que s'acusa a l'Obra provenen d'una comunicació interna dèbil, amb camins insuficients. En un món com el d'avui, amb la immediatesa de la comunicació, la demanda de transparència i de rendició de comptes, compartir la informació sobre el canvi i els seus motius és necessari i volgut. Puc afirmar que hem avançat en molts punts, no sempre al ritme que ens agradaria arreu del món, ni en tots els casos. Qui mostra amb fets aquest desig d'arribar en directe fins la darrera persona de l'Opus Dei és el Prelat. Ha volgut que tota la informació sobre els canvis canònics recents a l'Opus Dei arribés igual a totes les persones mitjançant la web de l'Obra, sent ell el portaveu. De fet, moltes persones han preguntat als òrgans de govern dels seus països pensant que aquestes persones tenien més informació, i s'han sorprès. Com en

tota organització, hi ha informacions que es tenen pel treball que es fa, però d'altres són un dret de tothom. Estem treballant en aquest procés.

Tornar a l'índex

En què consisteix el pla de vida tal com el proposava sant Josepmaria? Quina finalitat té?

El més apassionant de la fe cristiana és que ens fa conèixer un Déu que té rostre humà, nom. És un Déu proper i encarnat, però és Déu: ni es veu ni se sent, no l'abasten els sentits. Si el volem conèixer i tractar, hem d'establir trobades, flexibles però freqüents, que ens ajudin a mirar-lo amb els ulls de la fe, escoltar la seva paraula recollida a les Escriptures, aprendre a conèixer-lo i adorar-lo a l'Eucaristia i a trobar-lo en el nostre interior. Aquestes trobades disperses al llarg del dia conformen un pla de vida cristià. Però aquest pla de vida no és un fi en sí mateix, sinó que té

com a fi propi que, en fer cada revolt de la jornada, puguem experimentar l'alegria d'una nova trobada amb Jesucrist, que passa i ens ajuda, ens impulsa, ens recull, ens consola i ens ensenya. Llavors, amb aquesta força divina, un pot afrontar la vida amb gran serenor, alegria i llibertat, procurant que totes les activitats i relacions estiguin conformades per l'amor.

A l'Opus Dei hi ha un pla de vida que és comú a totes i a tots, i que s'adapta a les circumstàncies i ocupacions de cadascú, segons el moment professional, l'etapa de la vida o les diferents obligacions. Es proposa com un mitjà que ajuda a viure sentint-se fill de Déu a tota hora.

Des de l'inici sant Josepmaria avisà de possibles errors de perspectiva que poden convertir aquest pla en quelcom pesat: considerar-lo un fi i acontentar-se amb complir; donar un

pes desproporcionat als inevitables errors en el seu seguiment; no viure'l amb creativitat i caure en la rutina; entendre aquest moments d'una manera intimista que ens allunyi de les necessitats dels altres.

L'important és no perdre de vista que procurem viure'l per unir-nos a Crist i dur el seu amor a tot el món.

Tornar a l'índex

A la teva vida t'has dedicat especialment a la formació d'altres dones que també ocupaven càrrecs de direcció. En quins aspectes has posat més èmfasi? Respecte a quins "vicis" has sentit més por i per què? En quins aspectes consideres que hi has rebut més aprenentatges?

Liderar una organització cristiana no pot consistir en altra cosa que en servir. Admiro la dedicació i la vàlua de totes aquestes dones (són un número molt petit del total) que a

cada país on està l'Opus Dei, s'entesten professionalment a potenciar la formació religiosa de les persones que s'acosten als apostolats de l'Obra, a canalitzar els afanyes que tenen de difondre l'Evangelí, a posar els mitjans (recursos, activitats, atenció espiritual, etc.) perquè la crida que han rebut de Déu es mantingui encesa i jove. N'aprenc molt d'elles.

Les línies comunes a l'hora d'orientar-les en el desenvolupament de la seva responsabilitat neixen de l'experiència de sant Josepmaria: que en qualsevol assumpte que s'estudiï expressin la seva opinió amb honestat; que s'obrin a les idees i opinions de la resta de l'equip; que en cap estudi -fins el més simple o material- perdem mai de vista l'atenció a la persona singular; que en la presa de decisions que afecti a persones se les escolti i es respecti amb cura la seva llibertat. A més, que

aprofitin el període que estaran en aquell lloc de govern per créixer en coneixements i habilitats que facilitin la seva transició professional a un altre camp un cop s'esgoti el temps per al qual foren nomenades.

En un treball així, el vici més perillós és la manca de fe: no comptar amb l'acció de Déu ni saber transmetre esperança sobrenatural. En un altre pla, estem posant mitjans per evitar estils autoritaris, rigideses o falta de creativitat. I garantir una renovació periòdica i efectiva, perquè no s'allarguin en el càrrec.

[Tornar a l'índex](#)

Atès el creixent reconeixement de la salut mental com un desafiament global que afecta a persones en diversos àmbits de la societat, com ha evolucionat l'atenció i l'acompanyament en aquesta matèria dins de l'Obra al llarg de les dècades? Com s'ha

adaptat la institució a les noves sensibilitats i enfocaments al voltant del benestar psicològic?

A l'Opus Dei venen persones senzilles i corrents, del carrer. I aquest carrer és ple de persones amb problemes, inclosos els de salut mental. Com les famílies i les altres organitzacions humanes, hem hagut d'aprendre -i seguim- a identificar-los, a no estigmatitzar-los, a cuidar les fragilitats, a animar a què es rebi l'atenció especialitzada que cada cas necessita.

El camp de la psiquiatria i la psicologia ha evolucionat molt a les darreres dècades. Després d'una època molt influïda per la psicoanàlisi, i més tard pel desenvolupament de fàrmacs, ara tenim més present un abordatge psicoterapèutic mitjançant teràpies no farmacològiques. Hi ha experiències d'èpoques passades que

poden obeir a aquest context. Hem anat aprenent a no barrejar l'espiritual amb el terapèutic.

Puc afirmar que tenim més sensibilitat per a la prevenció: recomanar l'autocura, facilitar el descans i evitar les sobrecàrregues de treball i encàrrecs. També comptem més amb l'ajuda de les pròpies famílies, sobretot quan es tracta de persones joves.

No és un camp fàcil per ningú i ens queda molt per aprendre.

[Tornar a l'índex](#)

Com equilibra una persona de l'Opus Dei -en especial els membres cèlibes- la seva relació amb la seva família i amb la institució?

Hi ha una característica crucial de l'Obra i és que té un aspecte familiar molt clar. Una persona que demana

l'admissió i comença a viure el carisma de l'Opus Dei troba que és una família, però alhora aquella persona ve d'una família i segueix formant part d'aquella família. I no sempre hem trobat la manera d'integrar bé aquestes dues famílies. En alguns casos, hi ha hagut tensions i en això hem anat aprenent. Hi ha persones que han deixat de ser de l'Obra precisament per haver patit ferides o tensions en aquest sentit, per no haver-se sentit acompanyades en aquesta integració. Alhora ens adonem que és important cuidar les maneres de fer família a l'Obra. Perquè és veritat que la crida a l'Opus Dei és una crida a donar-se als altres en una tasca d'evangelització, en una tasca de formació, que de vegades et demanarà dedicació exclusiva en un moment. El que hem après és que la decisió sobre on està cadascú en cada moment l'ha de veure la mateixa persona amb Déu.

Tornar a l'índex

Creus que l'estil de vida de l'Opus Dei és exigent?

L'ideal del cristià és viure estimant Déu i fent el bé als altres. Si això només fos una meta, seria un impossible estressant. Aquest ideal és quelcom que rebem com un do: estimar Déu i amb Ell als altres. Aquesta dinàmica és una font d'alegria, de pau, de fe i d'esperança. Equilibra la vida perquè ens du a construir-la sobre pilars sòlids i amb una unitat de fins que la fan molt coherent.

Però mantenir en la pràctica la primacia d'aquests valors evangèlics necessita ajuda del Cel i esforç diari.

A l'Opus Dei es faciliten ocasions per rebre la gràcia, al mateix temps que s'esperona a no recular davant les crides de Déu. És un camí exigent perquè apunta a un bé ardu. És un

camí amable perquè el que es busca és l'amor, molt compatible amb la pròpia fragilitat i els propis errors.

Milers de persones al món sencer han trobat la felicitat en aquest camí. El secret rau a viure'l amb la màxima llibertat i amb amor renovat a Jesucrist, que ens cridà, i als altres.

Tornar a l'índex

Quina relació té la mortificació corporal com el cilici o les disciplines amb la vida d'una persona cridada a viure enmig del món? Són obligatòries aquestes pràctiques? Quin bé aporten?

L'Església catòlica és un poble que porta vint-i-un segles seguint Jesús de Natzaret i buscant la unió íntima amb Ell. No hi ha Jesús sense Creu i no hi ha cristià que pugui ser-ho sense compartir la creu amb Ell. La manera d'estar en el món per a un cristià és estimant la Creu.

A més dels sofriments i dolors que la vida ens depara, la generositat i l'amor dels cristians de tots els temps, grans i petits, ha sabut trobar maneres de participar en el dolor salvífic del Senyor: dejunis, privacions, incomoditats voluntàries,... Tot un reguitzell entre el que es troben pràctiques de mortificació que d'alguna manera reviu en el cos -simbòlicament- la passió de Jesús: ús de cilicis i disciplines, per exemple. Sant Tomàs More, pare de família i Canceller d'Anglaterra i els pastorets de Fàtima, usaren aquests mètodes.

L'Opus Dei pren les propostes de vida cristiana d'aquesta tradició secular. Als membres cèlibes se'ls recomana com un mitjà més d'intimitat amb el Senyor un mínim de mortificació corporal, amb aquests paràmetres: moderació, sentit comú i sempre comptant amb el consell de la direcció espiritual.

Tornar a l'índex

Quin espai hi ha per la llibertat personal en el que sembla que és un estil de vida molt reglat (normes, horari, exigència externa...)?

La fe cristiana és sempre un marc de llibertat, perquè ens situa davant Déu com a fills, no com esclaus. Les seves crides tenen sempre to d'invitació i esperen una resposta lliure i responsable.

L'Opus Dei està format per un conjunt de persones adultes i lliures que han escollit un camí de vida cristiana, saben al que es comprometen i ho viuen lliurement. Aquesta elecció de vida els du a estimar el món apassionadament, a estar immersos en la societat, afrontar els desafiaments junt amb els seus iguals, donar amistat i estimació a mans plenes, etc. Ser

sembradors de pau i alegria,
caminant de costat amb els altres.

Des que adverteixen que Déu els
crida per aquest camí, aprenen la
manera específica de viure algunes
virtuts cristianes, el pla de vida
espiritual que es proposa, els mitjans
de formació permanent que
necessitaran per missió
d'evangelització, etc. És lògic: l'Opus
Dei és un camí a l'Església, un camí
ample, però amb un contorn clar.
Qui descobreix en el seu cor la crida
a viure aquesta vocació, és el primer
interessat a viure-la de la millor
manera. Per això les trobades
formatives a les quals feia referència
són requisit necessari abans de
l'entrada jurídica a l'Obra: no
s'admet ningú que no conegui a què
es compromet i ho faci lliurement.

A més d'aquest coneixement teòric,
els anys previs a la vinculació
definitiva asseguruen que

s'aconsegueix fer vida aquestes propostes, sempre amb lluites i amb errors, que som humans. Tot això és part del procés de discerniment vocacional, tant per part de l'Obra com per part de la persona interessada. En això, l'Opus Dei no és diferent d'altres institucions de l'Església.

Els humans som imperfectes i lliures, però hem d'aprendre a viure i sentir aquesta llibertat. Des del punt de vista de l'organització, els aprenentatges fonamentals consisteixen en com fomentar i impulsar sempre millor la llibertat, que és el motor principal de la vida d'entrega: una llibertat conformada per l'amor que es rep de Déu. Per això, cal anar eliminant estils formatius autoritaris i rígids, i detectant també comportaments voluntaristes o perfeccionistes, que acaben en angoixa i tristor.

Tornar a l'índex

Segurament t'ha tocat acompanyar la sortida de diverses persones de l'Obra, o ajudar a aquells que han d'acompanyar aquests processos. Quins aprenentatges has fet i quins consells dones a aquells que acompanyen aquests processos?

Les persones que han deixat l'Obra no són per mi un col·lectiu, sinó rostres de la meva oració, persones de carn i ossos amb les quals he compartit il·lusions i projectes i que, en algun moment del camí, per motius que en cada una són diferents, ho van deixar. En molts casos es tractà del normal procés de discerniment i, passats els anys, algunes d'elles han tornat a demanar l'admissió. En d'altres, els motius foren diferents i aquelles persones han mantingut una certa proximitat respectuosa amb l'Obra.

El que més em dol són els esquïnços d'aquelles que marxaren dolgudes o enfadades. Tinc algun cas més proper i sento molt no haver sabut arribar a temps, acompanyar millor o mantenir l'amistat tot i les diferències.

Sento que hagin passat aquestes coses. Hem anat aprenent a acompanyar millor aquestes sortides i a intentar no deixar a ningú sol.

En tot cas, he comprovat un cop i un altre com Déu s'ha servit d'aquests camins *tortuosos* per fer molt de bé a les persones singulars, tant les que se n'anaven com les que romanien, i a l'Opus Dei.

[Tornar a l'índex](#)

Quin és l'origen de les oficines de sanació i resolució? Són realment eficaces?

El nostre desig és que les persones que deixen l'Opus Dei ho facin acompanyades per aquells que son a prop seu en aquell moment, i que es fan càrrec de les seves circumstàncies. Hem posat un interès especial en els darrers anys i hi ha moltes persones que han rebut aquest acompanyament i ajuda en el moment de deixar l'Obra, o temps després, quan s'han tornat a acostar.

També som conscients que no sempre ha estat així. Precisament perquè ho sabem, el Prelat volgué que existís a tots els països un protocol d'atenció, des de març de 2024, com mesura primera i més bàsica. En alguns llocs aquest protocol s'ha desenvolupat en la constitució d'oficines de sanació i resolució. Això garanteix que persones amb les quals s'ha perdut la relació, o prefereixen aquest camí, sàpiguem on acudir. El meu desig seria que no fossin necessàries,

perquè hem sabut acompanyar les persones que abandonen l'Opus Dei, per les raons que sigui.

Tornar a l'índex

Si haguessis d'escollir un tema on consideres que la institució encara té molt per aprendre, quin seria?

Quan arribarem al centenari de l'Obra, a un segle de camí transitat per desenes de milers de persones singulars, m'agradaria que es pogués dir de nosaltres quelcom semblant al que deien dels primers cristians els seus contemporanis: “mireu com s'estimen!”, mireu com es cuiden, com estimen apassionadament el món i com contribueixen a fer-lo millor.

Per arribar allà, hem de seguir creixent i saber formar més profundament en la pròpia llibertat personal: que cadascú se senti i i es mostri conegut i estimat, impulsat a

desenvolupar els seus talents i a posar-los al servei del bé comú.

Camps oberts n'hi ha molts: autenticitat evangèlica, espiritualitat encarnada, llibertat, obertura i dinamisme de sortida, sensibilitat social i col·laboració amb aquells que no pensen com nosaltres , Són propostes de les assemblees regionals per tirar endavant. I això no ha de fer-ho la institució com a tal, sinó cada un, cada una, perquè, al cap i a la fi, l'Opus Dei som les persones que el formem.

Tornar a l'índex

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/entrevista-isabel-
sanchez-secretaria-assessoria-central-
opus-dei/](https://opusdei.org/ca/article/entrevista-isabel-sanchez-secretaria-assessoria-central-opus-dei/) (19/03/2026)